

fleste Tilfælde dreje sig om Uddannelsesforhold, og det vil fra en Lærlings Side, som er ked af sit Lærested og ønsker at komme bort, eller som har en anden Aarsag til at ønske at faa Lærekontrakten ophævet — det gælder ogsaa for saadanne Lærlinges Vedkommende, som ikke selv har benyttet deres Læretid til at uddanne sig bedst muligt i Faget —, næsten altid blive hævdet overfor Voldgiftsretten, at det fra Mesterens Side har skortet paa Paapasselighed med Hensyn til Uddannelsen. Da det altsaa i Henhold til § 2 kan have saa stor Betydning, vil det være mest korrekt, at de, der skal afgive Skøn i denne Voldgift, er saa kvalificerede som muligt dertil. Derfor mener vi, at der bør staa, at de skal være udlærte i det Fag, hvorefter Voldgiften drejer sig.

I § 25 bestemmes det, at Indenrigsministeren skal have en Konsulent som Bistand ved Behandlingen af Sager vedrørende Lærlingeforhold, hvad der vistnok kan være ganske udmærket, men dette afhænger selvfølgelig helt og holdent af Dygtigheden og Forstaaelsen hos den Mand, der vælges dertil. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil have en heldig Haand ved Valget af en saadan Mand. I saa Tilfælde vil det kunne være til Gavn for alle Parter.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte, da Forslag til Lærlingelov var til Behandling første Gang i den Tid, jeg har siddet i det høje Ting — det staar paa Sp. 5141 i Rigsdagstidenden for 1918—19 —, om den nugældende Lov, at da den blev vedtaget, var man „enig om, at det praktisk faglige skulde være en Hovedsag, og med Hensyn til Bedømmelse og Vejledning og Tilsyn og alt sligt skulde det fagkyndige sættes i Spidsen. Det var noget, man fra alle Sider sluttede sig til.“ Jeg vil udtale Haabet om, at det samme maa komme til at gælde ved den eventuelle endelige Vedtagelse af det foreliggende Forslag til Lærlingelov, saaledes at man fra alle Sider bliver enig om, at det, det gælder om, er at faa en praktisk gennemførlig, gennearbejdet Lærlingelov, hvor Hovedvægten er lagt paa det, der den Gang blev nævnt af den nuværende højtærede Indenrigsminister. Det vilde være til Gavn for Sagerne og for alle, som Loven berører. Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti, Hr. L. D. Rasmussen, udtalte, at naar en Nation skal staa sig i Konkurrencen, gælder det om Dygtiggørelse af de unge, og deri giver jeg det ærede Medlem ganske Ret; men da gælder det ogsaa om, at denne Lov, som i sit hele Tilsnit er en Beskyttelseslov, affattes paa en saadan Maade, at Beskyttelsen ikke,

uden at man vil det, kommer til at gaa ud over dem, der beskyttes; idet man bliver blødsøden og giver Loven en Form, som til syvende og sidst faar den modsatte Virkning af den, man tilsigtede.

Der er endnu nogle enkelte Ting, som jeg, medens jeg har Ordet, kunde lide at berøre overfor dette ærede Medlem, idet jeg i høj Grad anerkender den rolige og saglige Tone, det udmærkede Foredrag, det ærede Medlem gav, set fra sit Synspunkt. Naa, det ærede Medlem omtalte, at det af daværende Minister Stauning forelagte Lovforslag havde Kompromissets Stempel, fordi det var fremsat efter Konferencer mellem Organisationerne og Myndighederne, saa maa jeg desværre sige nej dertil. Der har ganske vist været afholdt Konferencer, men den daværende Minister fulgte sit eget Hoved. Det var der maaske ikke noget at sige til, men saa kan man heller ikke hævde, at det af ham forelagte Lovforslag var præget af de Konferencer, der har været afholdte. At Enhedsbilledet, som det ærede Medlem udtrykte sig, er et ganske andet ved det her foreliggende Lovforslag end ved det forrige, maa jeg give det ærede Medlem Ret i, men paa den anden Side haaber jeg dog, at man kan regne med, at det Lovforslag, der nu ligger paa Tingets Bord, bliver vedtaget nogenlunde i den Form, hvori det er forelagt. Det ærede Medlem udtalte ogsaa at Mestrene burde være ansvarlige for, at Lærlingene uddannes i tekniske Skoler, at de burde give Lærlingen Tid til at forberede sig, og at det mange Gange vilde være meget drøjt for Lærlingene efter en gennemført Dags Arbejde at gaa i Skole. Hertil vil jeg sige, at man maa dog stadig huske paa, at Arbejdstiden er ikke saa lang, som den har været, og at vi neppe kommer tilbage til den lange Arbejdstid, man har haft tidligere. Man maa ogsaa huske paa, at alle de næringsdrivende af Haandværk, Industri og Handel og ogsaa Arbejderne alligevel har kunnet besøge de tekniske Skoler, uagtet de havde den lange Arbejdstid. Den har, saa vidt jeg ved, ikke været til Skade for nogen.

Det ærede Medlem sagde noget senere, at Lærlingen burde have Pligt til at møde og Mesteren Pligt til at afse ham. Som jeg allerede nævnte før, vil der, naar Undervisningen slutter Kl. 9 Aften, efter at Lærlingen gennemgaaende i de allerfleste Fag kun har haft en 8 Timers Arbejdsdag, være Tid nok for ham til at udhvile sig og til at forberede sig. Det væsentlige og det, som det muligt vilde være rigtigt, at der kom en Bestemmelse ind om, er, at Lærlingen havde